

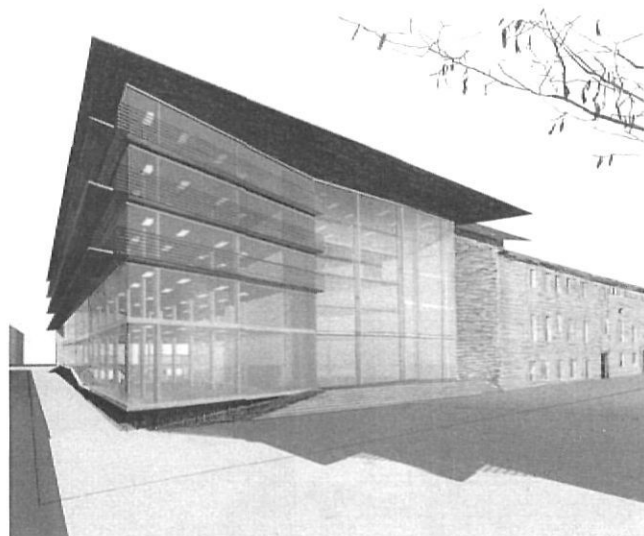
triatius dels diferents departaments, una biblioteca i centre de documentació, a més dels serveis comuns, restaurant, etc. Es preservaran les construccions històriques, entre les quals la farmàcia antiga, que quedarà integrada com a museu al nou edifici, es recuperaran vestigis del passat, com la base de la muralla del segle XVII, enderrocada al principi del XX per construir la Gran Via Jaume I, i se suprimiran les construccions sense valor arquitectònic que el pas dels anys ha anat incorporant a l'edifici originari. L'espai necessari per completar el programa funcional es resol amb un edifici de nova planta integrat amb les velles estructures. Pressupost global, 27 milions d'euros.

Segurament en l'elecció d'aquest espai per desenvolupar el projecte hi ha pesat, a més dels valors històrics i arquitectònics i la seva cèntrica ubicació al bell mig de la ciutat, la càrrega simbòlica de l'Hospital com a equipament centenari i solidari, valors afegits que la nova seu de la Generalitat heretarà i incorporarà en la seva trajectòria històrica a la ciutat. No és causalitat que els diferents autors dels projectes concursants parlin de pree-

xistències i sinergies quan estableixen el diàleg teòric entre el passat i el futur del nou edifici.

En una primera fase varen respondre al concurs 22 despatxos d'arquitectes d'arreu de l'Estat, d'entre els quals se'n seleccionaren set com a finalistes. El projecte guanyador fou el presentat pel despatx gironí Fuses-Viader, que es va guanyar el jurat pel respecte en la conservació dels elements antics de l'Hospital, per la recuperació de la muralla del segle XVII i per la visió integradora en l'entorn urbà, a cavall entre el barri vell i l'eixample. Josep Fuses i Joan M. Viader havien estat abans els redactors del Pla especial del barri vell, de la recuperació de les cases de l'Onyar i de la restauració de la muralla antiga de la ciutat. Tota aquesta trajectòria els va portar a formular un projecte que fes relluir el vell Hospital i obrís camins de transparència entre la Gran Via, domini actual dels automòbils, i el barri vell, de conquesta creixent pels vianants.

El calendari marca que a final d'aquest 2003 es comenci el projecte, que ha de culminar el 2006. A l'altra cara de la moneda, el flamant Parc Hospitalari Martí i Julià està ja gairebé enllestit en els

El projecte guanyador, de Josep Fuses i Joan M. Viader.

terrenys de l'antic Hospital Psiquiàtric. A Girona, les velles sales que durant segles han aixoplugat malalties, morts i naixements, donaran pas a nous pro-

jectes per als ciutadans. A Salt, un modern complex hospitalari es posarà al servei dels malats del segle XXI.

Rosa Maria Gil

Nit dels Bertrana: l'exigència i el risc

Tal com ja comença a ser tradicional, durant la primera nit d'estiu es va celebrar per tercer cop la festa de programació dels Premis Literaris de Girona a la vela Nummunit de la Devesa: el Bertrana, el Palol, el Rahola, el Muntaner, els Cerverí i el Lletra.

És una obvietat dir que haurà de passar encara força temps abans no puguem saber si l'encertava Julià de Jòdar quan, minuts després d'haver obtingut el trenta-sisè premi Prudenci Bertrana de novel·la amb l'obra *L'home que va estimar Natàlia Vidal*, va declarar que és dels que pensen que no som a l'etapa final de la literatura i de la llengua catalanes, sinó potser només en un final d'etapa.

Jòdar, que va apostar per la recuperació de l'excel·lència i del nivell de prestigi que ha de tenir la literatura, va oferir la seva novel·la i va oferir-se com a escriptor. «si és que la gent que hi ha darrere els Bertrana ho vol», per arriscar-se a intentar «crear un nou imaginari col·lectiu» que ens permeti captar joves i captar nous lectors a fi de projectar la novel·la, la cultura i el nostre país cap al segle que tot just

comença. Abans que ell, Miquel Bezares, que va endur-se el vint-i-sisè premi Miquel de Palol gràcies a *El Convers*, va elogiar el jurat per haver tingut l'acte de gosadia d'haver premiat un llibre que és molt arriscat des del punt de vista formal». Va ser el risc, doncs, el ciment que va fonamentar els discursos dels dos primers guanyadors d'una Nit de la qual, però, ja s'havia començat a parlar dies abans, quan Esteve Vilanova, que és el president del Patronat Prudenci Bertrana, va arriscar-se també, al seu torn, a mantenir la convocatòria la primera nit d'estiu, malgrat que coincidia amb molts altres actes i amb un pont de quatre dies. En la seva intervenció, Vilanova va comparar la nostra llengua amb la Devesa: estimada i valorada, però també en perill de perdre's. Tot seguit, en un acte on els protagonistes van ser els autors i no els polítics, Josep Puigbó va anar presentant cada guanyador. Primer, Josep Maria Pallàs, premi Lletra de planes web de literatura catalana gràcies a una plana sobre Narcís Oller. A continuació, Eduard Canimas, premi Cerverí per votació popular amb la cançó *Merry Christmas*, i Miquel Pujadó, premi Cerverí de lletra gràcies a

A l'esquerra, Julià de Jòdar, guanyador del Bertrana.

Malgrat tot la vida. Després d'ells, Jordi Sierra i Fabra, que va obtenir el premi Ramon Muntaner amb *L'altra banda del mirall*. En cinquè lloc, Núria Bou, guanyadora del XXIV Premi Carles Rahola d'assaig amb *Deesses i tombes. Mites femenins en el cinema de Hollywood*.

Durant la que va ser una de les nits més caloroses d'aquest estiu, Josep Puigbó va referir-se més d'un cop a les alenades d'aire fresc que esperava que arribarien a mesura que passessin les hores. Les alenades, però, no van ser d'aire fresc, sinó senzillament d'aire. La primera, la de Josep Maria Pallàs, quan va oferir el seu premi a tots els professors i professors dels Països Catalans que

ensenyen i ajuden a mantenir viva la nostra llengua. La segona, la d'Eduard Canimas, el més refrescant, tot i que segur que no el més consistent. La tercera, la de Miquel Pujadó, quan va reivindicar Georges Brassens com l'hereu de la nostra tradició musical, «que França es va empassar i que va regurgitar en llengua francesa». Jordi Sierra, que com és sabut és un dels autors en català que ven més llibres, va limitar-se a fer riure i a demostrar el seu ofici. Núria Bou, que era la que estava més nerviosa, va ser també la més anodina. Les alenades més fortes d'aire van arribar, però, amb Miquel Bezares i amb Julià de Jòdar. Bezares, que va ser el sisè premiat

de la Nit, va recordar-nos que no hi ha poesia sense risc. Jòdar va assenyalar que sense predisposició a arriscar-se no hi pot haver mai una bona novel·la. Enmig de l'ambient excessivament calorós de la nit, algunes dones agitaven l'aire del seu voltant amb l'ajuda d'uns vanos o d'uns papers que feien servir de ventalls. Bo i que van continuar impertorbables, movent ventalls i vanos rítmicament, ara vull creure que, si és que no volen que sigui gaire estantís, elles també estan d'acord a dir que l'exigència i el risc han d'apartar l'aire de la cultura de camins massa fressats i d'autocomplacences ridícules.